

bez sobu pzišli. Hděz so zase do Lubobórka wróćimó, woznemó was sobu ha ženi wacz nebudžecze wot nas směč. Nej wěrnó ma- czerka?"

„Zawěsczi luba džowtžitžka!“ wotmowi macz.
„Ha nětkej Boženie!“ prawesche duchowné, Bóh was tu zašitaj ha pžede wschém žwóm wukhowaj Pokoj toho Kněza pžebówaj z wami.“

„Bóh waj pžewodžej po waju puczu!“ —
wschitczé jednohwósne zawowachu, — ha chczéro wamaj zbožomně pobócž dacž.

„Hizče kžizil na tžowo!“ zawowa tu Hil- žitžka. Ha lubu džowtžitžku ze swatém zna- meňom žohnwajo, ju wofoschesche.

„Z prawej nohu předé!“ napominasche wuhlerowa ha hizno stejescche Božidar z Mariju pod schérokim nebom. Wuhler pžewodžescche jej pžez horu hatž k dróžé, wschitczé družé hla- dachu za nimaj hatž so wo czěmnej lěsnej hus- cžine žhubišchtaj. Pži dróžé rozdžělíšchtaj so z wuhlerom, kžž žrudné posledně swowa za nimaj wowasche:

„Krotke Boženie, zbožomně zaséwidženo!“
Běšcho krasne létne raňo. Žita wešele swoje kwósli žběhachu, ptatžki spěwachu, ha škót, wowežé ha kóžlatka tam ha sém po horach radostně postatwachu.